

De Betreurenswaardige Paradox — Verdeelde Eenheid

Door Pastor J. C. O' Hair

“Joh. 17:21: Opdat zij allen één zijn, ...opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt”.

Hoeveel, of liever, hoe weinig Christenen gehoorzamen in deze tijd de instructies van de Heer voor de leden van de Kerk, die Zijn Lichaam is:

“Ef. 4:3-7: 3 U benaarstigende (trachten of bejiveren) te behouden de enigheid des Geestes door den band des vredes. 4 Eén lichaam is het, en één Geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; 5 Eén Heere, één geloof, één doop, 6 Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen. 7 Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven, naar de maat der gave van Christus.

Geen enkele Christen zou onzinnig genoeg zijn om te geloven dat de eenheid van de Geest bewaard zou kunnen worden op basis van twee Goden, of twee Christussen, of twee Heilige Geesten.

Dan zouden alle Christenen moeten weten dat het onmogelijk is om de eenheid van de Geest te bewaren op basis van twee lichamen, of twee geloven, of twee hopen, of twee dopen. Alle Christenen die strijden voor meer dan één lichaam, of meer dan één geloof, of meer dan één hoop, of meer dan één doop, belemmeren de gehoorzaamheid aan de wil van God om de eenheid van de Geest te bewaren.

In de ogen van de ene God en Vader zijn de gelovigen, die vandaag gered zijn uit Zijn genade, leden van de Kerk, het Lichaam van Christus. Ze zijn ook leden van elkaar. Efeziërs 4:25. En het Woord van de Heer zegt ook dat hij, die de Heer aanhangt, één geest met Hem is. I Korinthe 6:17:

“Maar die den Heere aanhangt, is één geest met Hem.

Wat betreft de "eenheid" van degenen die de Heer Jezus Christus als Redder hebben ontvangen, wordt de wil van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest uitgedrukt in het gebed van de Heiland, opgetekend in Johannes 17:20 tot 25:

Opdat zij allen één zijn..... dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. ....opdat zij één zijn, gelijk als Wij Eén zijn;

Met de Kerk van de opgestane Heer, verdeeld in meer dan driehonderd denominaties, die hun concurrerende programma's voortzetten in rivaliteit, jaloezie, met een duidelijke afwezigheid van wederzijdse broederlijke liefde en geestelijke gemeenschap, gelooft de wereld vandaag niet dat de Vader de Zoon heeft gezonden uit de hemelse heerlijkheid om te lijden en te bloeden aan het kruis van Golgotha voor de verlossing van het verloren menselijke ras, en daarom gelooft de wereld niet dat God die Zoon heeft opgewekt in heerlijkheid en aan Zijn rechterhand heeft gezet en Hem Hoofd gemaakt van de Kerk, de enige Kerk, die Zijn ene Lichaam is.

Opnieuw wordt Gods wil betreffende de eenheid van Zijn kinderen, verlost door het kostbare bloed van de Heer Jezus Christus, uitgedrukt in 1 Korintiërs 12:25; *“Opdat geen tweedracht in het lichaam zij”*. In datzelfde hoofdstuk heeft de Heilige Geest opgetekend dat gelovige Joden en Heidenen door één Geest in één lichaam werden gedoopt. (1 Kor.12:13). Eeuwenlang was er een grote kloof geweest tussen Gods uitverkoren volk Israël en de andere naties op de aarde. Op de berg Sinaï had God een muur, tussen de Natie Israël en de naties op de aarde, opgetrokken, en Hij zei als het ware: "Ik heb verschil gemaakt tussen jullie en alle andere mensen". Israël was Gods bijzondere schat, Zijn geheiligde Natie, geschapen voor Zijn eigen glorie. De Heidenen waren een dwaze natie; geen volk.

Maar volgens het goddelijke verslag, Efeziërs 2:11 tot en met 19, stond God toe dat Zijn Zoon vrede aan het kruis sloot en daar de middelmuur afbrak en beide één maakte. . . *“opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwen mens zou scheppen”* (Efeziërs 2:15). En sinds de openbaring van dit glorieuze feit hebben we allebei, Jood en Heiden, toegang gekregen door de ene Geest tot de ene Vader, door het werk van de ene Zoon; en als onderdeel van die ene nieuwe mens zijn we leden van elkaar en leden van het enige echte Lichaam van Christus. We hebben allemaal dezelfde gezegende hoop, uitkijkend naar de komst van de Heer, om in heerlijkheid te verschijnen, zodat wij ook met Hem in heerlijkheid zullen verschijnen. Onze hoop is in de hemel weggelegd. *“Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid”* (Kolossenzen 1:27). Daarom is de volgende gezegende waarheid aan ons geopenbaard in Gods Woord:

“Ef. 5:31-32: 31 Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en zij twee zullen tot een vlees wezen. 32 Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente.

We zien dus dat de duidelijke en onmiskenbare leer van het Woord van God is dat, ondanks de verdelingen en onderverdelingen van de verlostten van de Heer in denominaties, sekten en kerkelijke organisaties, en dat ondanks de leerstellige verschillen die onenigheid veroorzaken, strijd, jaloezie en ongenadige relaties, alle werkelijk geredde mensen leden zijn van het Ene Lichaam van Christus, geroepen in de Ene Hoop, vanwege het ene geloof in het verlossende werk van de eeuwig goddelijke Christus. Als de Heer Jezus in heerlijkheid zal verschijnen en alle leden van Zijn Lichaam in heerlijkheid met Hem zullen verschijnen, zal er geen verdeeldheid meer zijn; want alle verschillen zullen zijn verdwenen.

Moeten we dan zeggen dat er op deze aarde geen waarschijnlijkheid of mogelijkheid bestaat van het verlangen van de Heer, naar de eenheid van Zijn volk, uitgedrukt in Zijn gebed tot Zijn Vader? Uit de huidige indicaties en voorwaarden zal dat gebed niet verhoord worden totdat elk lid van het Ene Lichaam in heerlijkheid thuis is; en dan zal het te laat zijn om de wereld een getuigenis te geven van de “eenheid” van de Kerk. Ongetwijfeld is de consensus onder de leden van het Lichaam van Christus dat we te ver zijn gegaan in een verdeelde eenheid om zelfs maar te proberen de eenheid van de Geest te bewaren: het algemene gevoel is: "wat heeft het voor zin om te proberen; het kan niet worden gedaan". Waarom zou u tijd verspillen met het proberen Christenen ertoe te brengen hun leerstellige verschillen te vergeten, hun confessionele belemmeringen weg te nemen en hun sektarische geloofsbelijdenissen te elimineren? Elke poging in deze richting zal alleen maar zinloos blijken; het is blijkbaar een onmogelijke taak.

Sommigen zijn onverschillig en ongeïnteresseerd, terwijl anderen verdrietig en hulpeloos naar de beklagenswaardige scène kijken. Dit geldt zelfs voor de meest ijverige, oprechte, trouwe, gehoorzame, liefdevolle Christenen, die loyaler zijn aan Christus, dan aan alle leiders van de denominaties; die eerder het Woord van God willen volgen dan dat ze de gevestigde geloofsbelijdenis van elke sektarische groep of organisatie omarmen; die zich veel meer zorgen maakt over het lidmaatschap voor zichzelf en voor anderen van de ene ware Kerk, Lichaam van Christus, dan dat ze Christenen zover krijgen dat ze lid worden van één of andere denominatie. Ja, het is een hopeloze taak om Christenen, in grote aantallen, de positie van niet-confessionele gemeenschap en schriftuurlijke eenheid te geven. We zijn volkomen machteloos om op aarde een werkelijke, zichtbare, verenigde gemeenschap onder de verlostten van de Heer te maken; en we moeten doorgaan met het aanbieden van een verdeelde eenheid aan de wereld van verloren zondaars, en in hun gedachten de vraag achterlaten: "wie heeft gelijk en welke kant zullen we opgaan; waar zullen we ons bij aansluiten; wie zullen we geloven? ' Het is dezelfde oude vraag: "is Christus verdeeld?" Deze gewenste Christelijke eenheid is onmogelijk zolang

Christenen aandringen op trouw aan een bepaalde kerkgenootschappelijke kerkorganisatie als basis voor Christelijke gemeenschap. Hierover zijn we het unaniem eens.

De leden van het Lichaam van Christus hebben niet de opdracht gekregen om een kerkelijke grondwet voor te bereiden of anderen te dwingen zich bij hen aan te sluiten in één of andere denominationele tak van de ene kerk, zodat de eenheid van de Geest tot stand kan komen. Het gaat er niet om deze eenheid tot stand te brengen. De instructies zijn om te behouden wat de Heer, in Zijn eigen leer en goddelijke waarheid, al heeft vastgesteld; *“U benaastigende (trachten of beijveren) te behouden de eenigheid des Geestes”*. Die eenheid werd meer dan negentienhonderd jaar geleden opgericht en van Christenen wordt niet meer verwacht dat ze de basis van eenheid leggen, en ook niet dan ze in een verlossing van zonde voorzien.

Dan, als we de situatie als hopeloos en de taak als schijnbaar onmogelijk beschouwen, moeten we dan ophouden de eenheid te bewaren? Zeker niet. De Heer zou tegen ons zeggen zoals Hij tegen Petrus zei over Johannes: *“wat gaat het u aan? Volg mij”*. De Heer zal ons verantwoordelijk houden voor ons streven; niet voor succes. Wat anderen wel of niet doen, ontslaat u of mij niet van onze door God gegeven verantwoordelijkheid. Het is onze plicht om te beginnen of door te gaan met het streven om de eenheid van de Geest te bewaren, volgens Gods wil en op Gods eigen manier. Wij zullen onze plicht doen, zelfs als we dat moeten doen samen met de zeer kleine minderheid?

Als alle werkelijk geredde mensen zich bij de Heer voegen zijn ze waarlijk voor tijd en eeuwigheid met Hem verbonden; en zeer zeker zullen ze niet “ontbonden worden” omdat ze zich bij de één of andere denominatie aansluiten, of om welke andere reden dan ook. De gelovige, verzegeld door de Heilige Geest, is verzegeld tot de dag van verlossing en na die dag zal hij voor altijd veilig zijn in heerlijkheid. (Efeziërs 1:13 en 4:30) . Maar laten we eerlijk zijn tegenover onszelf en deze vragen beantwoorden aangaande Gods verlangen naar eenheid in de kerk, die in de Bijbel wordt genoemd, *“de kerk die Zijn Lichaam is”*. (Efeziërs 1:19 t / m 22). Zal een Christen lid worden van een denominatie om de eenheid van de Geest te bewaren? Zal het lid blijven van één of andere confessionele kerkorganisatie en de gehoorzaamheid aan de instructies verhinderen, namelijk het: *“Trachten de eenheid van de Geest te bewaren?”*.

Ik zal niet proberen voor u te antwoorden. Maar het zou voor elke Christen goed zijn om zichzelf deze vraag te stellen en deze te beantwoorden in het licht van het Woord van God. Kan iemand van ons een enkel Schriftvers vinden dat elke Christen machtigt om de uitdrukking 'lid worden van de kerk' te gebruiken? We moeten het er allemaal over eens zijn dat we nooit het besef van het verlangen van de Heer naar eenheid onder de leden van het Lichaam van Christus op deze aarde kunnen zien, zolang de leden zich bij verschillende kerkelijke organisaties met confessionele barrières voegen en weigeren om gemeenschap te hebben met andere leden van het Lichaam van Christus die tot een andere denominatie behoren met verschillende vereisten voor lidmaatschap. Sommigen proberen enkele van de confessionele verschillen in interkerkelijke conferenties en verenigingen te vergeten, terwijl ze loyale confessionele leden blijven onder hun eigen leden. Maar een dergelijke Christelijke gemeenschap, hoewel het in de Heer is, is niet de eenheid van de Geest die gelovigen in Efeziërs 4: 3 moeten proberen na te streven.

Zoals wij hebben opgemerkt, moet het voor iedere denkende Christen duidelijk zijn dat elke individuele gelovige moet trachten de eenheid van de Geest te behouden, ongeacht wat anderen doen. Kennen we geen getrouwe mannen van God die hun eenzame en impopulaire positie beu zijn en wanhopig toegegeven hebben aan het streven naar een meer populaire bediening onder de denominationalisten en hun ware schriftuurlijke positie hebben opgegeven? Het is het vlees zeker aangenamer om een

compromis te sluiten voor een onschuldige bediening; maar hoe zit het met de uitleg als we de Heer ontmoeten?

Als we proberen de eenheid van de Geest te bewaren, zijn er andere belangrijke Schriftgedeelten die we moeten gehoorzamen; zoals Galaten 1:10 en Judas 3:

“Gal. 1:10: Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.

“Judas:3: ..... strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is.

Daarom is het duidelijk dat geen enkel kind van God, dat tracht de eenheid van de Geest te bewaren, de overtuiging van de Heilige Geest opoffert of overgeeft met betrekking tot de onfeilbaarheid, integriteit en goddelijke autoriteit van het Woord van God, of een compromis sluiten met een iemand of een groep mensen die tegen elke kostbare waarheid van God zou zijn. Evenmin zal een intelligent kind van God een ander zeer belangrijk gebod van de Heer negeren.

“2 Tim. 2:15: Benaarstig u, om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt.

Opmerking van de vertaler: In de King James Bible is deze tekst nog duidelijker:

“2 Tim. 2:15: Study (studeren) to shew thyself approved unto God, a workman that needeth not to be ashamed, rightly dividing the word of truth.

Einde citaat

Dit belangrijkste principe van Bijbelstudie wordt uiteengezet in de allerlaatste boodschap die de Heilige Geest de apostel Paulus opdroeg te schrijven. Ongetwijfeld verwees de apostel naar het verschil tussen de bediening, de boodschap en het programma dat hij van de Heer had ontvangen vóór het einde van de periode van het 'Boek van Handelingen' en de openbaring van Gods programma betreffende het Lichaam van Christus na het einde van die periode. Elke leerling van het Woord van God, die Handelingen 15:3 tot 23 en Handelingen 21:18 tot 28 en I Korintiërs 9:20 tot 25 zorgvuldig heeft bestudeerd, heeft geleerd dat God gedurende de periode van het boek Handelingen één opdracht had voor de Joden die geloofden en een andere opdracht voor de Heidenen die geloofden. Gedurende die periode was Gods bevel "eerst aan de Jood", en de Heidenen verheugden zich met Israël. Romeinen 15:10. Het is waar dat Paulus tegen het einde van die periode aan de Korinthiërs schreef dat zowel Joden als Grieken door de ene Geest in het ene lichaam werden gedoopt, hoewel het niet voor alle studenten duidelijk is, die het Woord der waarheid recht snijden, dat het lichaam van 1 Korintiërs 12:13 hetzelfde is als het Lichaam van Efeziërs 1:19 tot 22.

Het is veelbetekenend dat de Heer wachtte tot Hij klaar was om de heerlijke waarheden bekend te maken, die voor het eerst in de eerste drie hoofdstukken van Efeziërs werden geopenbaard betreffende de Verborgenheid van het Lichaam en de Verborgenheid van het heerlijke evangelie van de gezegende God, voordat Hij in het vierde hoofdstuk de leden van het Lichaam instrueerde om te trachten de eenheid van de Geest te bewaren.

De nieuwe waarheden die in Efeziërs worden geopenbaard, hebben te maken met de positie van de gelovige in Christus, in de hemel, uitverkoren in Christus vóór de grondlegging van de wereld en gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus. Omdat Christus zijn huidige plaats in heerlijkheid ver boven de overheden en machten is, voor de Kerk die Zijn Lichaam is, en de hemelse

positie van de leden van zijn Lichaam, was niet het onderwerp van Israëls profeten en was niet door Christus aan de Twaalf Apostelen bekend gemaakt toen Hij hen de opdracht gaf, het moest bekend worden gemaakt door de opgestane Heer door een speciale openbaring aan en door Paulus: "*Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid*" (Efeziërs 3: 3). De brief aan de Efeziërs werd geschreven nadat Paulus Rome bereikte; en hij schreef het als de gevangene van de Heer Jezus voor de Heidenen, voor wie de Heer uiteindelijk aan Paulus die toewijding van de genade van God opdroeg, namelijk een bediening van zuivere genade, onafhankelijk van Israëls profetieën en verbonden.

Paulus kreeg de opdracht om onder de Heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te prediken, een boodschap die vanaf het begin van de wereld in God verborgen was gebleven en niet bekend was gemaakt aan de mensenkinderen in andere eeuwen (Efeziërs 3:9 en Efeziërs 3:5 en Kolossenzen 1:24 tot 27). Paulus was in een keten voor de Verborgenheid. Efeziërs 6:20, Kolossenzen 4: 4. In de brief aan de Efeziërs en in 2 Timotheüs onthult de Heilige Geest het feit dat Gods genade en voornemen, in Christus Jezus, aan Zijn leden werd gegeven voordat de wereld begon, en dat deze genade en voornemen te maken hadden met de ene Nieuwe Mens en het feit dat Christus, het Hoofd, en de leden van Zijn Lichaam één vlees zouden zijn. 2 Timotheüs 1:9, Efeziërs 3:11.

Bij het bekendmaken van Gods eeuwig doel in Christus openbaart de Heilige Geest ons, in Efeziërs, dat de Heer Jezus op het kruis van Golgotha vrede heeft gesloten en de middelmuur van de scheiding heeft afgebroken. Efeziërs 2:12 tot 19. Het is heel belangrijk dat God deze schriftelijke openbaring achterhiel nadat Hij, in het jaar 60 na Christus, verklaarde dat Hij Zijn volk Israël zou verblinden en redding naar de Heidenen zou sturen om Israël tot jaloezie te verwekken (Romeinen 11:7, 8, 11, 25 en 30). Dat oordeel werd definitief uitgesproken in Handelingen 28:25 tot 28, ongeveer 62 na Christus. Een zeer radicale verandering in het programma van God vond plaats met die uitspraak. Tot die tijd kreeg God 's Natie de voorkeur met speciale privileges. Ze genoten voorrang tot ongeveer dertig jaar na de dood en opstanding van hun Messias, met een programma van tekenen, visioenen, wonderen en gaven van de Heilige Geest. Al deze dingen hielden plotseling op bij het einde van de Handelingenperiode; en sinds die tijd zijn ze niet meer in het programma van God voorgekomen, behalve als vervalsingen.

De Heer weerhield de apostel Paulus ervan te schrijven over de openbaring van de Verborgenheid tot nadat het "teken" -tijdperk was opgehouden en het tijdperk van pure en onvervalste genade, zonder religie, voor zowel Joden als Heidenen werd ingeluid. Israël werd verwijderd uit de plaats van speciale gunst met Gods oordeel volgens Handelingen 28:25 tot 28. Vervolgens bracht Hij de Heidenen ertoe om hun plaats als mede-erfgenamen in hetzelfde lichaam te realiseren, met alle geestelijke zegeningen in de hemel. Voor hen "die verre waart, en dien, die nabij waren" (Efeziërs 2:17). Dat was beslist het einde van de opdracht: "*eerst de Jood*".

We noemen de periode van het boek Handelingen de "Overgangperiode". Die periode begon met de vraag van de Twaalf, ongeveer 33 na Christus, "*Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?*", en eindigde met de verklaring van de apostel Paulus, ongeveer 30 jaar later, "*Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is*". In die periode was het evangelie van de besnijdenis aan de Twaalf opgedragen, het evangelie van de onbesnedenen was aan Paulus opgedragen. Galaten 2:7 tot 9. Toen deze overeenkomst werd bereikt, stopte het verslag van Petrus zijn activiteiten in ongeveer 46 n.Chr. En werd er niets meer van hem vernomen totdat hij daarna zijn twee brieven schreef, 1 en 2 Petrus. Paulus wordt meer dan honderd keer genoemd in de laatste helft van het boek Handelingen. Paulus schreef geen van zijn brieven totdat het verslag van de activiteiten van Petrus ophielden. Tijdens de overgangperiode schreef Paulus 1 en 2 Thessalonicenzen, Galaten, 1 en 2 Korinthiërs en Romeinen.

In deze zes brieven en in zijn bediening in het boek Handelingen verwees hij naar de Joodse geschriften of gebruikte hij meer dan tweehonderd keer Joodse religieuze termen: want Paulus had een tweevoudige bediening, de bediening van bevestiging en de bediening van openbaring. Aan het einde van de "overgangperiode" hield Paulus zijn bediening van "bevestiging" op, en ging hij verder met de bediening van "openbaring", met toegevoegde openbaring. Daarom zien we in Paulus zijn laatste zeven brieven, Efeziërs, Kolossenzen, Filippenzen, Titus, Filemon, 1 en 2 Timotheüs een zeer beslist ontbreken van verwijzingen naar de Schrift, met betrekking tot Verbonden, ceremonies en religie van Israël. Het was Israël dat tekenen vereiste, en daarom, terwijl ze in de plaats van speciale gunst waren, tijdens de "Overgangperiode", overheersten tekenen, visioenen en wonderen. Na de overgangperiode genoten zelfs de meeste gelovigen niet van 'teken'-genezing. 1 Timotheüs 5:23, 2 Timotheüs 4:20. De "overgangperiode" was het "teken" -tijdperk.

Tijdens de overgangperiode van ongeveer dertig jaar waren er gaven van de Heilige Geest, geloof, wijsheid, kennis, profetie, onderscheiding van geesten, genezing, tongen en interpretatie van tongen en wonderen. 1 Korintiërs 12:6 tot en met 12. Die gaven behoorden tot "*dat wat ten dele is*". Ze zouden verdwijnen toen "*dat wat volmaakt is*" was gekomen. 1 Korintiërs 13:10. De bediening van "bevestiging" en "dat wat ten dele is", en de "Korintiërs" hun speciale gaven van de Geest, hielden samen op nadat Paulus Gods oordeel over de natie Israël had uitgesproken in Handelingen 28:25 tot 28, en toen en daar verwijderde God Zijn natie uit de plaats van speciale gunst.

Het moet voor iedere leerling van het Woord van God duidelijk zijn dat leden van het Lichaam van Christus tijdens de "Overgangperiode" er niet naar hadden kunnen streven om de eenheid van de Geest in de band van vrede te bewaren op basis van één doop. Zeker, er werden twee dopen afgekondigd in Handelingen 2:38, en de waterdoop was er alleen voor Israël en deze was tot bekering tot vergeving van zonden. In Handelingen 8:5 tot 15 werd in Samaria alleen tot Joden gepredikt. Handelingen 11:19. Ze ontvingen de boodschap van Phillippus, de Jood, en geloofden en werden gedoopt met water enkele dagen voordat ze de Heilige Geest ontvingen. Tot die tijd hadden geen der Heidenen het evangelie ontvangen. De eerste groep Heidenen, die bekering ten leven kregen, waren de leden van het gezin van Cornelius (Handelingen 11:18). Zelfs de twaalf apostelen, acht jaar na Pinksteren, waren hier niet erg blij mee, totdat Petrus hun had verteld hoe de Heer het hem geoorloofd had om tot Cornelius te prediken. Handelingen 10:28 en Handelingen 11:18. Daarna predikten ze tot geen enkele andere Heiden gedurende de "overgangperiode" voor zover er enig Schriftuurlijk verslag is.

De houding van Petrus, Jakobus en anderen tegenover de Heidense gelovigen in Antiochië, zoals opgetekend in Galaten 2:11 tot 15, zou aantonen hoe volkomen nutteloos het zou zijn geweest om Joden die geloofden en Heidenen die geloofden laten trachten om de eenheid van de Geest te bewaren. De Joden gingen door met de besnijdenis. Paulus bleef Jood voor de Joden en als iemand zonder de Wet voor degenen die zonder de Wet waren (1 Korintiërs 9:20 en Handelingen 16:3). Als Paulus de tweevoudige, door God gegeven bediening had voortgezet, zou hij Efeziërs 4:3 niet hebben geschreven. Tijdens de overgangperiode waren er tenminste twee dopen; Doop met de Heilige Geest en de waterdoop. Sommige van de waterdopen waren tot bekering tot vergeving van zonden, sommige waren vóór de ervaring van de doop met de Heilige Geest; en sommigen volgden. We zien dus dat er niet één doop was waarop de leden van Christus zijn Lichaam hadden kunnen proberen de eenheid van de Geest te bewaren.

De waterdoop was alleen voor Israël (Johannes 1:31, Handelingen 13:24). Het ging over naar de "Overgangperiode", gedurende de periode van Israëls speciale Goddelijke gunst, en hield toen op samen met de tekenen; anders zou de apostel Paulus de gelovigen in Christus zijn lichaam niet hebben opgedragen om te proberen de eenheid van de Geest te bewaren op basis van één doop. Tegen het

einde van de periode van het boek "Handelingen" verklaarde Paulus duidelijk: "*Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen*;.....(1 Korinthe 1:17).

Met de Ene Doop van Efeziërs 4:3 hebben we bepaalde gaven genoemd voor het programma van het Lichaam van Christus voor de vervolmaking van de heiligen. Deze gaven en dit programma zouden de gaven en het programma van de Heer Jezus op aarde vervangen en een deel van het programma van de kerk tijdens de "overgangperiode". Sommige bekwame Bijbelstudenten geloven dat de "Lichaamskerk" van Efeziërs een andere kerk is dan de Pinksterkerk; en alle bekwame studenten weten dat als het de voortzetting van dezelfde kerk was, het werd voortgezet met een sterk herzien programma.

Leden van het Lichaam van Christus in Efeziërs, door de Ene Doop van Efeziërs 4:5, worden geïdentificeerd met Christus in dood, begrafenis en opstanding. En we weten allemaal dat dat nooit zou kunnen worden gedaan door de waterdoop, omdat de waterdoop er niet aan kon bijdragen. Evenmin kon het verzaken van de waterdoop de gelovige van een dergelijke ervaring weerhouden op het moment dat hij Christus ontvangt en gelooft in de volledige doeltreffendheid van Zijn verlossende werk, los van de waterdoop of enige andere religieuze daad. We moeten allemaal weten dat de waterdoop religie is en niet verenigbaar met de boodschap van pure genade.

De gelovige die gezeten is in de hemel, moet weten dat zijn burgerschap in de hemel is en dat hij die dingen moet zoeken die boven zijn waar Christus zit. Filippenzen 1:20, Kolossenzen 3:1 tot 4, Efeziërs 2:5 en 6.

Hoe anders is de gezegende hemelse positie en hoop van de hoop voor Israël uitgedrukt in de boodschap van Petrus in Handelingen 3:19 tot 21, waarin die natie de terugkeer van hun Messias uit de hemel werd aangeboden op voorwaarde van bekering.

De student van het Woord van God zou de studie van het boek Handelingen moeten oppakken, niet met zijn geest doordrenkt van de tradities van de kerkvaders, en niet vastbesloten om het boek Handelingen in overeenstemming te brengen met de leringen en praktijken van het historisch Christendom, maar met een grondige kennis van de Schrift van Genesis tot en met Maleachi, evenals van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, in het algemeen "de vier evangeliën" genoemd.

Er waren enkele honderden jaren van stilte tussen Maleachi en de geboorte van de Heer Jezus. Maar de student die Maleachi verlaat, de laatste van de Oud Testamentische profetieën, begint de studie van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes met het besef dat God verschillende verbonden met Israël heeft gesloten die niet zijn nagekomen; het verbond met Abraham, dat een vreedzaam bezit van het hele land Kanaän garandeert, het verbond met David, een Goddelijke koning op de troon van David, en het nieuwe verbond dat de verlossing van Israël garandeert en heel Israël de inwonende Geest van God heeft (Genesis 17: 5 tot 9; 2 Samuël 7:10 tot 17; Jeremia 31:31 tot 34; Amos 9:11 tot 15; Ezechiël 36:24. tot 34 en Ezechiël 37:24 tot 34). Het eerste vers van Mattheüs verklaart dat Jezus Christus de Zoon van David is, de Zoon van Abraham. Daarom moeten we bij het begin van de studie van Mattheüs verwachten dat de vervulling van de Abrahamitische en Davidische verbonden met betrekking tot Israël, hun land, hun koning en hun koninkrijk en hun nationale restitutie (teruggave) zal plaatsvinden.

Hetzelfde geldt voor Markus en Lukas. In het eerste hoofdstuk van Markus kondigt de Heer Jezus aan: "*De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen*" (Markus 1:15). Dat specifieke Koninkrijk zou zijn - en zal zijn de vervulling van de drie verbonden. In het eerste hoofdstuk van Lukas wordt het karakter en de betekenis van dat Koninkrijk beschreven in Lukas 1:67 tot en met 77. Volgens datzelfde hoofdstuk zou Jezus geboren worden om de troon van David te betreden (Lukas 1:27 tot 33). Drie jaar later vertelt de Koning over de wederzijdse afwijzing van Israël en de Heer in de gelijkenis van de

wijngaard (Mattheüs 21:33 tot 46). "het Koninkrijk Gods van u (Israël) zal weggenomen worden" (Mattheüs 21:43). Maar de Mensenzoon zal te midden van grote moeilijkheden weer terugkomen en opnieuw zal het Koninkrijk van God nabij zijn voor Israël (Lukas 21:24 tot 34). Dan zal er de vervulling zijn van de drie verbonden, de Abrahamitische, de Davidische en het Nieuwe. Wanneer komt hij? Het **kan** zijn voordat de Twaalf de steden van Israël hebben doorkruist. Het **zal** zijn nadat het evangelie van het Koninkrijk is gepredikt als een getuigenis onder alle naties. Het **kon** zijn voordat deze generatie zal zijn gestorven (Mattheüs 10:23; Mattheüs 24:14 en 34).

Voordat de Koning uiteindelijk werd afgewezen en aan de Heidenen werd overgeleverd om ter dood te worden gebracht, legde Hij aan Israël uit dat die grote zonde niet onvergeeflijk zou zijn. Mattheüs 12:31 en 32. Ze konden gratie krijgen omdat ze tegen de Mensenzoon hadden gezondigd, omdat ze het zouden doen door onwetendheid en als vervulling van de Schrift. Dit deden ze. Handelingen 3:14 tot 18. Ze kruisigden de Mensenzoon en op de derde dag werd Hij weer opgewekt uit de dood.

Hiermee eindigt het verslag van de vier evangeliën. We laten de vier evangeliën met dezelfde drie verbonden aan Israël onvervuld. Dus wanneer we het boek Handelingen benaderen voor een intelligente studie, komen we bij dat boek en herinneren we ons deze drie verbonden en weten we dat Israël wacht op hun vervulling. We moeten niet naar het boek Handelingen gaan als we beïnvloed zijn door geschiedenis en traditie, want als we het boek Handelingen openen, met de vooropgezette mening dat de bedeling der genade Gods (Hand. 20:24) voor zowel Joden als Heidenen onmiddellijk begon omdat de natie terzijde is geschoven, en met de zekerheid dat het Lichaam van Christus onmiddellijk zal beginnen, zullen we het Boek nooit begrijpen, maar zullen we eerder dezelfde staat van verwarring bereiken waarin de meeste studenten van het Woord zijn gekomen.

Om de één of andere reden bracht de Heer het oordeel, dat in Lukas 21:24 en in Mattheüs 23:25 tot 39 werd voorspeld, niet onmiddellijk tot stand. Goddelijke actie werd uitgesteld vanwege het gebed van de Messias aan het kruis: "*Vader vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen*" (Lukas 23:34). Hun tempel mocht daarna meer dan dertig jaar blijven staan. Ze hielden hun religieuze ceremonies in die tempel, ongehinderd, tot het einde van de periode van het boek "Handelingen". Hun stad werd pas omstreeks 70 A.D. vernietigd, in vervulling van Mattheüs 22:7 en Lukas 21:24. Gedurende al die jaren waren de Twaalf Apostelen dienaren van Israël in het land (Galaten 2:7 tot 9; Handelingen 8:1; Handelingen 21:18 tot 28). Zelfs de apostel der Heidenen werd tot hen gezonden om voor hen een Jood te worden, als iemand die onder de Wet staat (1 Korinthe 9:20). De Joden waren in de plaats van speciale Goddelijke gunst met speciale Goddelijke tekenen en wonderen gedurende de overgangperiode van 30 jaar (Handelingen 3:26; Handelingen 13:46; Handelingen 18:6).

Op de Pinksterdag spraken Petrus, en de elf toegewijde Joden uit elke natie onder de hemel, niet over het Lichaam van Christus of het evangelie van de genade van God, maar over de profetieën aangaande het Koninkrijk van Joël en David, in Handelingen 2:5 tot 31, en met betrekking tot de profetieën van Mozes, Samuël en alle anderen, in Handelingen 3:19 tot en met 26. Aan Israël bleven zij de boodschap prediken van Johannes de Doper, de Messias en de Zeventig, en tekenen die volgden op de "doop tot bekering voor de vergeving van zonden (Handelingen 2:38). De Twaalf predikten NIET tot individuele Joden en Heidenen dat ze door de zuivere boodschap van genade van het verderf konden worden gered door te geloven dat Christus voor hun zonden was gestorven naar de Schriften, dat Hij begraven en opgewekt was, en dat ze zonder reden rechtvaardig verklaard konden worden (Romeinen 3:24 tot 26).

Nee, zij waren de kinderen van het verbond en van de vaders, en aan deze vaders had God een koninkrijk beloofd, en Christus was opgewekt om de troon van David te betreden en dit lang beloofde koninkrijk te vestigen, en nu had de Zoon des mensen gebeden om hun vergeving en als ze zich zouden

bekeren, zou Hij teruggestuurd worden (Handelingen 2:38; Handelingen 2:24; Handelingen 3:14 tot 18). Benadruk altijd het "betert u dan" in Handelingen 3:19 en het "eerst" in Handelingen 3:26. Vergelijk dan Handelingen 3:21 tot 26 zorgvuldig met Mattheüs 23:38 tot 45. De enige manier waarop ze kunnen worden verzoend, is in het licht van het gebed van de Mensenzoon aan het kruis (Lukas 23:34).

Het aanbod van het Koninkrijk van God aan Israël moet worden vernieuwd of voortgezet. De Twaalf kregen de instructie om pas na de dood van Christus naar Israël te gaan (Galaten 2:7 tot 9). Ze hadden de sleutels van het Koninkrijk der Hemelen. Ze predikten tot een Jood-liefhebbende Heiden, en zijn gezin, het Woord dat God naar Israël zond (Handelingen 10:34 tot 38).

De Twaalf predikten bekering en het terugkeren tot een Natie - Paulus predikte rechtvaardiging en verzoening. Zeker, geen enkele intelligente leerling van het Woord van God zou de boodschap van zuivere genade voor Heidenen, in Efeziërs, de boodschap van Petrus en de Elf overbrengen: *"Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonde"*. En welke leraar van het Woord van God zou zeggen dat de dopen van Handelingen 2:38 de "één doop" van Efeziërs 4:5 is? Welke van de twee dopen van Handelingen 2:38 is de enige doop van Efeziërs 4:5? Wie heeft Schriftuurlijk bewijs dat de waterdoop of de doop **met** de Heilige Geest op de Pinksterdag individuele Israëlieten in het Lichaam van Christus plaatste, hen tot leden maakte van die geestelijke tempel van gelovigen die in Efeziërs 2:19 tot 22 wordt genoemd?

Zolang de Israëlieten toegang hadden tot hun tempel in Jeruzalem en, tijdens de overgangperiode van Handelingen, en hun religieuze diensten daar mochten voortzetten, waren ze niet klaar voor de waarheid over de tempel die in Efeziërs wordt beschreven. Hoe anders is de tempel, genoemd in verband met de Verborgenheid, dan de tempel van ceder, steen en edelmetaal in Israël.

Onmiddellijk na de beschrijving van deze geestelijke tempel in de slotverzen van het tweede hoofdstuk van Efeziërs, vinden we Paulus zijn woorden: *"Om deze oorzaak"*. Wat is hun betekenis? Belijden we niet met schaamte onze onwetendheid over de goddelijke waarheid van Efeziërs? We moeten meer doen dan bekennen. We moeten onze verwaarlozing goedmaken door nu, met hulp van de Heilige Geest, een gebedsvolle en ijverige studie van dat meesterwerk van God beginnen, die de heerlijke waarheid die alle andere waarheid in het plan, doel en programma van God overstijgt.

We kunnen toch niet verwachten dat alle mensen zullen zien wat de gemeenschap of bedeling van de Verborgenheid is, in overeenstemming met Efeziërs 3:8 tot 10, totdat we de Heilige Geest hebben toegestaan ons het te laten zien. Als we zien dat het Lichaam van Efeziërs totaal verschilt van het Koninkrijk van God dat in Markus 1:15 voorhanden was, dat van Israël zou worden weggenomen, volgens Mattheüs 21:43, en dat moet worden gegeven aan Israël, wanneer de Mensenzoon terugkeert, zullen we volgens Lukas 21:27 tot 31 een zeer belangrijke les hebben geleerd over het begrijpen van de waarheid van God in Efeziërs en Kolossenzen. Deze heerlijke waarheid was verborgen in God en voor mensen vanaf het begin van de wereld tot aan de opgestane Christus het bekend maakte aan Paulus (Efeziërs 3: 9 en Efeziërs 3: 3 en 5, Kolossenzen 1:24 tot 27). Het heeft te maken met de roeping, de genade en het doel van God met ons in Christus Jezus, gegeven voordat de wereld begon. 2 Timotheüs 1:9. Daarom wordt het aangeduid als het eeuwige doel van God in Christus (Efeziërs 3:10 en 11).

We moeten de eerste drie hoofdstukken van de brief aan de Efeziërs zorgvuldig lezen en zorgvuldig bestuderen voordat we klaar zijn voor het *"Zo bidt ik u dan"* (naar aanleiding van het voorgaande) (Efeziërs 4:1). We zullen dan voorbereid zijn op gehoorzaamheid aan Efeziërs 4:2 tot en met 8. Na het lezen van deze drie hoofdstukken weten we onder de vele waarheden die we leren dat de waarheid van het Lichaam onbekend was voor Israëls profeten, onbekend was voor één van de Twaalf totdat ze het

leerden van Paulus; en we moeten de bijzondere zegeningen kennen van de hemelse mensen waaruit dat lichaam bestaat, gezeten met het opgestane hoofd in de hemel. De gevangenisbrieven van Paulus, Efeziërs tot en met Filemon, zetten zo duidelijk de hemelse positie en bezittingen van de gelovige in Christus uiteen en de ene hemelse hoop door zijn roeping.

Geen enkel lid van het Lichaam van Christus zou twisten voor twee hopen, net zo min als hij dwaas genoeg zou zijn om te strijden voor twee Vaders, twee Christussen of twee Geesten of twee Lichamen. In de boodschappen van zuivere, onvervalste genade wordt de gelovige, zonder de religie of verbonden van Israël, onderwezen over het ene geloof dat hem in zijn positie en bezittingen in Christus brengt; en dat geloof stelt hem tevreden. Zo leert hij wat de apostel Paulus bedoelde in 1 Korintiërs 13:8 tot en met 13, toen hij zei: "*Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden*". Hij verklaarde dat met dat wat volmaakt is, geloof, hoop en liefde zouden blijven bestaan. Zowel de gezegende hoop van de gelovige, als lid van het Lichaam, als zijn roeping, zijn burgerschap, zijn positie en zijn zegeningen; ze zijn allemaal hemels.

In al deze heerlijke, hemelse zegeningen is het lid in het Ene Lichaam gebracht door de Ene Doop. Schriftuurlijk gesproken wordt dit niet aangeduid als "waterdoop" of doop door de "Heilige Geest". Het is het werk van de Heilige Geest, waarmee water niets te maken heeft. Water was een symbool dat aan Israël werd gegeven voordat de bedeling van genade begon. Het was een ceremonie voor het koninkrijk. Maar op het kruis van Golgotha werd de Heer Jezus Christus gedoopt in de dood. Lukas 12:49 tot 52. Door de eeuwige Geest offerde Hij zich daar aan God. Hebrëeën 9:14.

Evenzo is elk lid van het Lichaam van Christus door dezelfde eeuwige Geest in de dood van Christus gedoopt. Romeinen 6:3. Er was dus de doop van het Hoofd van het Lichaam in de dood, en er is een doop van de leden van het Lichaam in Zijn dood; alles door de Heilige Geest. Alle leden van het Lichaam van Christus hebben Christus aangedaan, niet door de waterdoop, maar door de doop door de Geest in de dood van Christus. Galaten 3:26 t / m 28. Elke intelligente Christen beseft toch dat dat niet kan door de waterdoop.

Sommige Christenen geloven en leren dat de ene doop van Efeziërs 4:5 water is. Anderen zeggen dat het Heilige Geest en water betekent. Maar dat kan niet, want één doop is niet twee dopen. Anderen zeggen dan dat het alleen water is. Maar onderling verschillen ze van elkaar over de vorm, formule en betekenis van het water, en daarom is het voor hen - hoewel ze allemaal lid zijn van het Ene Lichaam - onmogelijk om de eenheid van de geest te behouden, omdat ze meer dan één doop hebben .